

Brno

Ai nikdy nezapomenu na pocit, když moje rodina - ti nejdražší, co mám - vyšla ze dveří internátu, mého druhého domova. Žižkala jsem sama. Bez svého štítu. Už mě nikdo nedržel za ruku. Ž okna jsem se dívala do očí obrovské příšery. Děsivě na mě cenila svoje zuby. Udělala jsem, že budu muset vyhlásit měč a bojovat. Bojovat se strachem a čelit této obrovské příšerě. Něco ve mně bylo silnější. Toužila jsem se dostat do jejího nitra.

Šlo se nám někdy, že jste začali soudit někoho podle vzhledu? Jistě ano, my lidé to velmi často děláme. Je to naše chyba. Já ji udělala také. Jak čas plynul, opravdu jsem se začala probíjovat do nitra této příšery. Platilo to však i obráceně. Čím více jsem ji poznávala, tím více se mi ona zavíjvala hluboko do srdce.

To na mě udělalo první dojem byly skupiny lidí a přátelská atmosféra na ulicích. Lidé byli ochotní mi a kolemjdoucím pomoci, prodavači v obchodech byli povětšinou příjemní. Občas na rozích ulic někdo zpíval, drinkal na kytaru nebo kančil. To všechno ve mně rozebívalo ledy, dávalo mi sílu vydat se dál a bojovat se svým strachem. Jelikož jsem děvě a vesnice, nejprve jsem vyhledávala místa, která mi připomínala domov. Byly to parky. Uchvatil mě barevný podzim. Chladná paní zima, která pokrývala cestičky bílým koberec. Jaro - symbol nového života. Nakonec nesmířitelné teplo, které nám dopřávalo naše hvězda. Uchvátil mě žuváčekový park. Až nám den přinášel jakékoliv nálady, všude se hemžily skupiny lidí. Tímhle zpívaly dvě slečny, míjela mě obrovská skupina běáčů, opodál šermovali, šonglovali. Nevěřila jsem svým očím. Všichni se směli. Oni byli šťastní! A já byla také. Druhým a přesným opakem žuváčekového parku, který mi zůstane dlouho v srdci, jsou Denisovy sady. Jsou místem pro všechny zamilované. Za červenými cihlovými stěmami jsem se cítila bezpečně. Dlouhé hodiny jsem se dívala do očí naší příšery. Měchy jsem ji zkoumala ze shora. Když jsem se poprvé otočila a o ty červené radi opřela, mohla jsem se dívat našemu Otci do oken. Zavřela jsem oči a nechala jsem i srdce se dívat. V uších mi tanělo zpívání zvonů. Žvoucí příšeru jsem měla daleko za zády. Podobný pocit ve mně vyvolává hrad Špilberk. Když vyšlapeme sbo a šů schody na samější rozhlednu, můžeme znovu pohlednout na naši příšeru. Jen-žokráš nevidíme pouze její část, uvidíme ji celou. A ona na nás nemůže.

Kostely a katedrála byly dalšími místy, která jsem šoužila prozkoumat. Navštívila jsem je snad všechny. Pokud jsem kdys napsala, že internát se stal mým druhým domovem, udělala jsem chybu. Jejich krása krmí moji duši. Byla jsem šak daleko od rodiny, ale přesto jsem jí byla šak blízko. Kde bychom byli bez rodiny? Co by zbylo z našeho srdce? Ž ša nejmenší příšerka potřebuje alespoň malou kapličku. Po návštěvě

Božího domova jsem vyrazila hledat cestičky do srdce naší příšery. Dostala jsem se většinou do jejího centra. Tím je bezpochyby náměstí Svobody. Ač na mě působí dvojitým dojmem, teď však budu hovořit o kladech. U léte jsem pozorovala děti cupičující po obvodu Tkáčelovy kašny. Neuvědomující si, že pokřikují po slovech velkého básníka Jana Tkácela. Ráda se však dívám do let, kdy naše příšera byla ještě malou. Můj pohled upoutává raně barokní morový sloup a historické budovy, které dávají náměstí jeho typický trojúhelníkový tvar. Příšera si je však i kulturním rájem. Koncerty pod širým nebem jsou nejkrásnější. Druhým poněkud vedlejším centrem je železný stih. Jak název napovídá, náměstí opravdu připomíná tržiště. Nepamatuji den, kdy by tu nebyl alespoň jeden stánek.

Každý z nás má bohužel i špatné vlastnosti. Některé si uvědomujeme, některé si nechceme připustit, ale moc dobře o nich víme. Co je však nejdůležitější? Zkoušet se našich zlovyků a špatných vlastností zbavit. Důležitější je chtít je upřímně, z celého srdce odhodit. Všechno chce čas, hromady dní a světlivost. Velkou roli hrají lidé, kteří stojí po našem boku. Jistě nám podají pomocnou ruku a rádi nám pomohou. Jak se říká, v nouzi poznáš přítele.

Jak jsem naši příšeru poznávala, všimla jsem si, že i ona má špatné vlastnosti. Co mi však vykouzliho úsměv na tváři, je znát fakt, že se naši lidé, kteří jí už pomocnou ruku podali. Začala bych mluvit, která mnozí lidé uvidí, jako první. jsou to dvě nádraží. Právě tady se však naši lidé, které jsou pravými přáteli. Hlavní nádraží je přeci v dlouhodobé rekonstrukci. Vyšla správa, že začala rekonstrukce i autobusového nádraží Žvonařka. Imad se tedy návštěvníkům, toužícím poznávat krásy této obrovské příšery, naskytne brzy hezcí užití tráva. Další špatnou vlastností, na kterou už však také není sama, je problém s parkováním. Uvidíme. Imad se barevné zóny brzy uchytí a zlepší nejen parkování, ale i dopravu v jejím centru. Strach ve mně stále vyvolává ulice Cejl a Bratislavská. Uším se tam jako ve srašidelném filmu. V ponurých, klidných, temných ulicích by se mohl nikdo dobře. Těmto místům se raději vyhnou. Ale kdo ví, třeba se tyto ulice také brzy zamění k nepoznání. Nemám ráda pohled na lidi, kteří z nějakého důvodu přišli o domov. I když bych jim ráda podala pomocnou ruku sama, raději to nechám na někom jiném. Jána příšera kupuje byty. Protože péče o lidi bez domova stojí mnohem více. Draké jsou výjezdy policie a záchranky, následné ošetření a dočasné přístřeší. Za chvíli by ji to zruinovalo. Proto se zapojila do projektu Rapid re-housing. Projekt

rozjímá finance a rychlé sazby dlovaní bytí rodinami s dětmi. No není krásné, když se najde někdo, kdo je ochotný kolik pomoci?! Poslední věcí, která se mi nelíbí, ale musí jí dopomoci každý, je nedostatečná či slova cestička do jejího srdce. My děvčata dbáme o naši ústotu a krásu. Chápu, že jí často není dobře. Tak udělejme o pár kroků více ke koši a nezařazujme papíček k tomu stromku, který jí radobí.

Osobním dokonale jde hledat na nás samotných věci, které nám chybí. Musíme být otevřeni cizím názorům. Brát je s rezervou a usmát se jim. Ale věřme, že do s námi myslí naši nejbližší dobře. Tak jim děkujeme za jejich upřímnost a otevřenost. Nebojme se přijímat své nedostatky.

Také přicházím s malým doporučením pro tu naši příšeru. Smad si ho vezme k srdci. Ocenila bych, kdyžby se na silnicích objevily pruhy pro cyklisty. U obchodů by mohly přibýt skloany na kola opatřeny kamerovým systémem. Musíme vést naše nejmenší, nás samotné i rodiče a prarodiče ke sportu, pohybu a pobytu na čerstvém vzduchu. Druhou věcí, která jí chybí, je zeleně. Jsou to stromy, které z nás pamatují nejvíce. Jsou naší dokonalou ozdobou. Jřeba na náměsí Trvobdy jakákoliv zeleně chybí.

Co říci rávněkem? Přejí naší příšerě spoustu dobrých lidí ochotných tu pro ni vždy být, rozdávat jí úsměvy, pomáhat jí a zapisovat se jí do srdce. Přejí jí úspěchy ve svébě. Zanechámí kouzla v každé osobě, na kterou jen koučkem oka pohlédne. Mnoho splněných snů. Napravené bolesti, kterou jí způsobili jiní. Mnoho síly odpustit a víry v sebe samu, když se bude snažit napravit své chyby a nedokonalosti.

Jed, když se podívám z okna, vidím příšeru plnou krásy. Už na mě necení své zuby. Její ústa se kříví do nedokonalého úsměvu...